

at ideen med en bistandsvæрге er en god idé for de sindslidende. Derfor er det vigtigt, at vi får analyseret dette problem, så der kommer en bistandsvæргеordning, der kan fungere.

Nogle af de elementer, der bør forbedres, er bl.a., at bistandsværgelønnen er for dårlig. Et honorar på 7.000 kr. om året er simpelt hen for lidt.

Det er også vigtigt, at man får koblet en bistandsvæрге på på et meget tidligt tidspunkt. Det er lidt sent, hvis det først sker, når en psykiatrisk patient skal for retten. Det er også vigtigt, at ordningen fungerer f.eks. efter udskrivelsen med færdigbehandlingsdom eller efter ambulant behandling.

Vi er også nødt til at sætte nogle grænser for, hvem der kan være bistandsvæрге. Nære familiemedlemmer og ansatte inden for sundhedsvæsenet bør ikke kunne blive bistandsvæрге under normale omstændigheder.

Det er vigtigt, at bistandsværgen får tilstrækkelige beføjelser til at kunne optræde fornuftigt som en god væрге for den sindslidende. Derfor skal der være mulighed for aktindsigt i lægelige erklæringer og i Retslægerådets udtalelser før dommen.

Der er mange krav til et fungerende system for de psykiatriske patienter, men kravene er en naturlig konsekvens af udviklingen af distriktspsykiatrien, som nogle forestillede sig var en billig vidunderløsning. Det må vi gøre op med nu. Vi må rette op på de negative elementer, som fulgte med distriktspsykiatrien.

Et af elementerne i forbindelse med forbedring af forholdene er bl.a. forholdene for de sindslidende børn og børn af sindslidende. Det er vigtigt, at deres forhold bliver forbedret. Også på det område viser det sig, at amterne har handlet vidt forskelligt. Det er bl.a. i den forbindelse vigtigt at sikre, at der er en god kvalitet af støtten til de pårørende. Det kan ofte være det vigtigste element, når vi snakker om børn.

Også på det retspsykiatriske område hersker der en tilstand af næsten retsløshed for de sindslidende, som kommer i berøring med systemet. En person, der f.eks. får en behandlingsdom, har meget ringe forhold. Han er ikke sikret enestue, han er ikke sikret tilbud om beskæftigelse og undervisning, og der er ingen garanti for mindst én times frisk luft pr. dag og ledsaget udgang efter behov.

Behandlingsstandarder er meget kritisabel for de retspsykiatriske patienter – hvad den selvfølge også er for andre psykiatriske patienter.

Vi er desværre heller ikke kommet ud over det hierarki inden for psykiatrien, som definerer overlægernes ord som lov. Ønsket om tværfaglighed i beslutningsprocessen er på ingen måde slået igennem på trods af massiv kritik gennem flere år.

Til slut: I forhold til den foreslåede dagsorden, som Enhedslisten er medforslagsstiller til, håber vi, at den kan være med til at give et klart signal både til amter og kommuner, men også til regeringen, at de ikke kan tillade sig at fortsætte med at lukke øjnene for de urimelige forhold, man byder sindslidende i dette land. Det er også forhold, der nødvendigvis må komme ind i billedet, når vi næste år skal behandle regeringens udspil til ændring af psykiatriloven.

Vi kan ikke kraftigt nok understrege, at vi mener, at pengene skal øremærkes til deres formål. Det er ikke nok blot at afsætte pengene til sundhedsformål. Så forsvinder de over i almen-somatiske formål. Pengene skal gives til psykiatriske formål, og amterne skal kunne redegøre for, at det faktisk er sket. Det vil Enhedslisten endnu en gang opfordre regeringen til at sikre.

Og så til slut vil jeg med formandens tilladelse citere et digt fra tidsskriftet Amalie, nr. 4, årgang 16. Det hedder »Udslusning«:

»Tilbage i Sydhavnens stille gader, lejligheden er som kulden i dit sind, et sted at bo, hvor du kan invitere dig selv til at drikke af det kolde vand.

Du spiller det ikke, bader ikke.

Men forlader solen på Mozarts Plads for at møde den døde ørkens nat, i selskab med de kolde mænd, som leger her.«

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Ja, vedrørende medicinforbruget: Al anerkendelse til den udvikling, der er sket, så man har disse psykofarmaka, men jeg føler alligevel trang til at sige, at det også er utrolig vigtigt kun at give den medicinske behandling, der er behov for, og ikke yderligere. Vi ved, hvordan det tager toppen af alle følelser og simpelt hen pacificerer patienterne fuldstændig, hvis de får for meget medicin, så det er utrolig vigtigt, at det er tilstrækkeligt – men ikke mere – medicin, der bliver givet.

Vi har stillet nogle spørgsmål i forbindelse med vores arbejde i § 71- tilsynet vedrørende brugen af medicin på de psykiatriske afdelinger, og det er jo meget utrygt og bekymrende i virkeligheden, at vi ikke rigtig kan få noget at vide om, hvor meget medicin man bruger.